

Největší mýty druhé světové války, vyprávěné vojenským historikem

lipovylis.cz/wordpress/nejvetisi-myty-druhe-svetove-valky-vypravene-vojenskym-historikem

David Z Moravy

8. května 2024

0

Byla bitva u Stalingradu zlomem druhé světové války? Byl Hitler jediným viníkem německé porážky? Americký historik boří pět z jeho pohledu největších mýtů druhé světové války.

Více než 75 let po kapitulaci Německa 8. května 1945, která ukončila fyzický boj na západní frontě druhé světové války, stále přetrvává mnoho mýtů a mylných představ o válce.

Časopis TIME požádal staršího historika Národního muzea druhé světové války Roba Citina, profesora vojenské historie a autora 10 knih, aby nám řekl, které mýty věnoval odhalování nejvíce času a úsilí.

“Na památku milionů lidí, kteří bojovali ve druhé světové válce, a bohužel i milionů lidí, kteří v ní zemřeli, mají historici povinnost co nejdůkladněji pochopit, proč se to všechno stalo,” řekl Citino. — Často, když se snažíte pochopit důvody, narazíte na různé historické mýty. Když se snažíte proniknout hlouběji do problému, často musíte odhalit vrstvy, o kterých jste ani nevěděli.“

Citino ve svém rozhovoru hovořil o pěti největších mýtech o druhé světové válce.

Mýtus: Prezident Franklin Roosevelt věděl o útoku na Pearl Harbor předem

Největší mýtus – mýtus, na který se mě neustále ptají a jehož odhalováním jsem strávil velkou část své kariéry – je ten, že prezident Franklin Roosevelt věděl předem o chystaném útoku na Pearl Harbor a dovolil, aby k němu stejně došlo, a klidně dovolil smrt

2 5 tisíc amerických vojáků. Považuji to za největší mýtus druhé světové války. Lidé rádi diskutují o nejbláznivějších konspiračních teoriích. Ve skutečnosti neexistují žádné dokumenty, které by naznačovaly, že by Roosevelt věděl o Pearl Harbor předem.

Od samého počátku existovala skupina učenců, kteří by se dali nazvat revizionisty, kteří prosazovali teorii, že nás Roosevelt dostal do této války pomocí kruhového objezdu. Kniha Johna Tolanda z roku 1982 vyprávěla o „Sailorovi Z“, který obdržel zprávu o útoku na Pearl Harbor a předal ji svým velitelům, ale nebyla podniknuta žádná akce. V reakci na to vše mohu říci, že dát dohromady jeden obrázek založený na inteligenci není tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Na rádiových vlnách je milion zpráv a 999 tisíc z nich je jen šum.

Mýtus: Erwin „Pouštní liška“ Rommel byl největší německý generál všech dob

To absolutně není pravda.

Za první světové války sloužil u praporu horské pěchoty. Zdokonalil dovednost rychlého překvapivého útoku – vojáci se náhle objevili zpoza horského hřebene a zastihli nepřítele nepřipraveného – a získal medaili, která by se dala nazvat ekvivalentem amerického řádu cti. V letech mezi dvěma světovými válkami vyučoval taktiku boje na německé vojenské škole. Jednoho dne si ho všiml Hitler, který z něj v plném slova smyslu udělal to, čím se stal. Nakonec Rommel velel poměrně velké armádě v severní Africe, divizi v Afrika Korps, a právě tam si vysloužil přezdívku „Pouštní liška“ – díky své schopnosti provádět neočekávané manévry, rychlé útoky a noc. pochody, které zmátly nepřítele.

Nikdy se mu však nepodařilo vybojovat jedině výrazné vítězství. Nikdy se například nedostal k Suezskému průplavu. Proč? Protože se nestaral o logistiku. Jednoduše věřil, že logistika a zásobování jsou problémem někoho jiného. V pouštních podmínkách je však logistika vším. Každá láhev vody, každá mušle, každá rezervní nádrž

musela být přepravena z kontinentální Evropy přes Středozevní moře do severní Afriky. A není to o tom, že jen dojdete na břeh a všechno dostanete. Logistika je umění moderního válčení. Nejde jen o přesun sil po venkovských oblastech. Rommel byl dobrý v přesunu sil, ale nebyl moc dobrý ve velení. Jeho posledním činem bylo pokusit se 6. června odrazit vylodění západních spojenců v Normandii a byl zcela poražen.

Mýtus: Hitler byl jediným viníkem porážky Německa ve druhé světové válce

90 % knih napsaných o druhé světové válce v Evropě říká, že všechny chyby, všechna špatná rozhodnutí německé strany, všechny hloupé útoky, které se Němci rozhodli podniknout, byly pouze Hitlerovy nápady. Rád ze všeho obviňuji Hitlera. Byl to on, kdo rozpoutal druhou světovou válku, byl to on, kdo se stal autorem holocaustu, a o tom není pochyb. Není však vůbec odpovědný za všechna špatná rozhodnutí, která německá armáda učinila, za všechny šílené útočné operace, které podnikla, za všechny chyby, kterých se dopustila, protože Hitler měl každou chvíli vedle sebe své generály. Měli rádi Hitlera, když byl pravicovým politikem, který sliboval obnovení německé hrdosti. Měli rádi Hitlera, když se dostal k moci a začali přezbrojovat zemi, protože armáda začala růst a tito důstojníci měli nové možnosti povýšení, což bylo ve 20. a 30. letech téměř nemožné.

Když němečtí generálové začali po skončení války psát své paměti, trvali na tom, že „Hitler nás všechny vystavil nebezpečí“. Zapomněli však zmínit, s jakým nadšením plnili jeho plány a se kterým mu zůstali věrní až do samého konce. Přední němečtí důstojníci – generálové – nesou lví díl odpovědnosti za rozpoutání druhé světové války, za její vedení a za to, že válka pokračovala, i když neměli šanci na vítězství.

Mýtus: Japonsko mohlo vyhrát druhou světovou válku, kdyby Japonci bombardovali nejen lodě v Pearl Harboru, ale také skladiště ropy.

Slyším o tom pořád. Mnoho analytiků tvrdí, že Japonsko by mělo udeřit na zařízení pro skladování ropy, ropné nádrže a přístavní zařízení.

Věřím, že v nejlepším případě by to mohlo oddálit vítězství o několik měsíců. Japonsko nechtělo dobýt Ameriku. Jen nechápu, jak mohli Japonci doplout do Kalifornie a bojovat na pláži – rozhodně by se nemohli probojovat přes celou zemi na protější pobřeží. Japonsko chtělo to, co by se dalo nazvat omezenou válkou: chtěli zničit naše námořnictvo a vybudovat velké tichomořské impérium bez amerického vměšování, zatímco my jsme pracovali na obnově našeho námořnictva. V době, kdy jsme byli připraveni jednat, by japonská obranná linie již byla tak silná, že by se Spojené státy jednoduše neodvážily prorazit si cestu přes Tichý oceán.

Nedělní ráno je zvláštní čas, nebo alespoň to bylo v Americe 40. let minulého století. A ten překvapivý japonský útok – blesk z čistého nebe – znamenal, že Američané byli ochotni udělat cokoli, přinést jakoukoli oběť, aby se dostali přes Pacifik. Existují mnohem větší procesy, než je otázka, zda mělo Japonsko bombardovat zařízení na skladování ropy, protože bychom obnovili tato zařízení pro skladování ropy a v určitém okamžiku bychom reagovali na japonský útok.

Mýtus: Ve druhé světové válce skutečně došlo ke zlomu

Pokud čtete různé výklady dějin druhé světové války, najdete spoustu informací o různých „bodech obratu“. V Pacifiku podle některých zpráv k takovému okamžiku došlo v červnu 1942, kdy americké síly potopily čtyři japonské letadlové lodě. Mnozí tvrdí, že bitva u Stalingradu se takovým okamžikem stala. Němci postoupili hluboko do Sovětského svazu, když sovětská vojska zahájila v

listopadu 1942 protiofenzívu a odřízla velkou německou armádu u Stalingradu. Někteří věří, že zlomem byla bitva u Kurska v červenci 1943. Někteří tvrdí, že skutečný zlom ve druhé světové válce nastal, když se západní spojenci 6. června 1944 vylodili v Evropě. Rusové tento názor odmítají, protože v té době bojovali s Němci celé tři roky.

Čili pokud bylo ve druhé světové válce tolik zlomových okamžiků, tak z mého pohledu nebyly vůbec žádné. Zdá se mi, že mluvit o zlomových bodech v tak složité a rozsáhlé události, jako je globální válka, je přílišné zjednodušení.

Autorství:

Kopie materiálů někoho jiného

About The Author

0

Continue Reading

[Previous “Podepsat!” Šéf Wehrmachtu Keitel, když provedl Žukovův rozkaz, téměř plakal](#)